

nen vil jeg spørge, om ikke det Samme er Tilfældet med Jernbaneassistenten, Tolbasistenten og Telegrafassistenten, thi ogsaa de kunne blive beordrede fra en Kommune til en anden. Saa vi ind paa det foreliggende Forslag, forekommer det mig, at Billighed og Retferdighed tale for at gaa den samme Vej med Hensyn til disse Mænd. Naar den ærede Ordfører har udtalt, at i de Kommuner, hvor der betales den største Kommuneafgift, var det forholdsvist dyrest at bo, tror jeg rigtignok, at det Modfatte er Tilfældet, og den ærede Ordfører har da i hvert Fald heller ikke gjennem statistiske Oplysninger godtgjort Nødvigheden af sin Paastand. Saa vidt min Erfaring strækker, tror jeg at turde sige, at i en enkelt Kommune, hvor der betales en ikke lille Kommuneafgift, er det lettere at leve end f. Ex. i Kjøbenhavn. Jeg tør ikke indestaa for, at det er saaledes overalt; men selv om det er Tilfældet, at begge Ting staa i Forbindelse med hinanden, vil jeg dog ikke gaa med til at vedtage dette. Naar den ærede Ordfører siger, at de fleste af Kommunernes Udgifter gaa til Fattigvæsenet, er dette ikke fuldkommen rigtigt. Jeg indrømmer, at en stor Del af Udgifterne gaa dertil; men vi kjende i alt Fald godt, at flere Kommuner i den senere Tid have anlagt mange Forbedringer i Kommunen, saaledes Gasværk og forskjellige andre Ting, hvortil der medgaaer større Pengesummer. Det er altsaa ikke alene Fattigvæsenet, der tager den væsentligste Del af disse Udgifter.

Krigsministeren: Det er gaaet mig ligesom den ærede Ordfører, at jeg er bleven forbausset over den Modstand, som fra flere ærede Medlemmers Side er fremkommen mod det af Udvalgets Flertal under Nr. 4 stillede Forslag. Det har undret mig at høre, at man ikke vil erkjende, at der er en virkelig væsentlig Forskjel tilstede imellem den Maade, hvorpaa de militære Befalingsmænd ere stillede i de Kommuner, hvor de opholde sig, og den Maade, hvorpaa Byens øvrige Borgere ere stillede. Det er blevet sagt, at enhver anden Mand i en Kommune i Reglen er nødsaget til at søge Erhverv i den Kommune, hvor han bor, men jeg maa da derved gøre opmærksom paa, at han har den Fordel, at naar han i nogle Aar har betalt, saa kan han, naar han selv ønsker det, blive i sin Kommune og nyde Frugten af de Foranstaltninger, hvortil han har givet forhøiede Bidrag, og dersom han mulig forlader Kommunen, saa er det kun efter hans eget Ønske. For de Militære er Forholdet netop omvendt; de kunne imod deres Villie bortkommanderes til Steder, hvor de ikke have Spor af Interesse af at komme hen, og de kunne bortkommanderes fra det paagjældende Sted netop paa den Tid, da de skulde nyde Frugten af, hvad de have betalt for. Jeg kommer uvilkaarlig til at tænke paa, hvorledes det forholdt sig for nogle Aar siden. Der skete den Gang en Forlæggelse af

nogle Afdelinger til en By, som ikke tidligere havde haft Garnison. Befalingsmændene, Officererne og Underofficererne, som derover, og de havde store Vanskeligheder ved at faae det nødvendige Husly, saa at flere af dem endog i nogle Aar maatte lade deres Familier blive borte fra det paagjældende Garnisonssted. De største Gienomsbøddere i Byen tjente derved; at Prisen for Husleie steg meget betydeligt paa Grund af de nye Personer, som vare komne til Byen; og de mindre Borgere tjente ved det ikke ubetydeligt større Løb, som blev omsat, idet Officerernes, Underofficerernes og de Meniges Lønning blev forbrugt paa selve Stedet. Byen havde alle Fordelene deraf, hvorimod man kan sige, at Befalingsmændene havde alle Ulemperne deraf; men uagtet de vare saa slet stillede, maatte de dog efter nogle Aars Forløb betale — hvis jeg ikke tager meget fejl — 4/8 pCt. i Kommuneskat. Jeg tror derfor, at man maa indrømme, at der virkelig er en Forskjel tilstede; men det stiller sig i Øvrigt for mig, at det egentlig slet ikke er det, der er Hovedpunktet i Sagen. Jeg tror, at man skruer Spørgsmaalet en lille Smule mere op, end nødvendigt er, naar man her vil tale om, at man vil gjøre de Militære til en særegen Klasse. Det er jo slet ikke det, som der her er Tale om. Det, som der her er Tale om, er to Ting, nemlig for det Første det, som den ærede Ordfører udtalte for lidt siden, at man vil have, at alle Befalingsmændene af samme Grad skulle betales ligelig for den samme Tjeneste, enten de ere paa det ene eller det andet Garnisonssted, og dernæst, at man endelig ikke maa glemme, hvorledes Bestemmelsen om Kommuneskatten i sin Tid er kommen ind i Loven. Denne Bestemmelse stod ikke i det Lovforslag, som blev forelagt Rigsdagen i 1867 af den daværende Krigsminister, men den blev indsat i Loven ved Rigsdagens Initiativ. Den daværende Krigsminister undersøgte den Gang Forholdene, og han kom til den Erkjendelse, at det var rimeligt, at de kommunale Afgifter, som kunde blive paalagte de Vedkommende, ikke vilde blive mere end 2 Procent, og det var dette, som var Forudsætningen, da Rigsdagen vedtog denne Bestemmelse. Nu har det imidlertid senere viist sig, at man er gaaet ud fra en gal Forudsætning, idet det ikke mere er 2 Procent, men 5 Procent, og naar Forudsætningen har været gal, saa synes mig Intet at være naturligare end at faae den rettet. Det stiller sig saaledes for mig — hvad jeg ikke nok som kan accentuere — at det andet vigtige Punkt er det, at Rigsdagen i sin Tid indsatte denne Bestemmelse under Forudsætningen om de 2 Procent, og naar Rigsdagen nu bliver oplyst om, at denne Forudsætning ikke mere er tilstede, saa synes det ogsaa at være naturligt — hvad Udvalgets Flertal tilraader — at ændre Loven paa en saadan Maade, at man kommer tilbage til Forudsætningen fra 1867, nemlig de 2 Procent. — Udvalgets